

[Indenrigs- og boligministeren.]

den, og vi må gå den tunge vej at få indført de ændringer, der er nødvendige, og få rettet de fejl ved loven, vi efterhånden har set; men der har da heldigvis også været fordele ved den.

Det ærede medlem hr. Lorentzen talte en del om, hvorvidt det ville være uberettiget at stille krav om, at der altid skulle foreligge en kreditforeningsvurdering i henhold til kapitel VIII a. Jeg har ikke noget imod, at man lægger en sparekassevurdering til grund, for så vidt sparekasinstitutionerne i fællesskab vil løse denne vurderingsopgave — en enkelt lille lokal sparekasses vurdering kan naturligvis ikke erstatte kreditforeningsvurderingen.

Jeg tror, at også det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, hvis vurderingsproblemet bliver løftet op i dette plan, vil indrømme, at man kan have den samme tillid til sparekaseorganisationernes vurdering som til kreditforeningernes.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, der var inde på spørgsmålet om ændringer i lovforslagets kapitel VIII a i henhold til den dahlgaard-ske tanke, at dette kan vi diskutere i udvalget. Det er et spørgsmål om hensigtsmæssighed, hvor disse tal skal ligge, både med hensyn til lånegrænsen og rentens størrelse, og vi finder nok frem til en løsning heraf. Derimod kan jeg ikke forstå, hvorfor det ærede medlem vil have, at kapitel VIII a skal begrænses til at gælde parcel- og dobbelthuse. Hvorfor skulle en håndværksmester, som mener at have et aktiv i form af f. eks. et hus med to opgange, og som er i stand til at finansiere den yderste del af byggeomkostningerne selv, ikke kunne låne på de vilkår, der her er tale om? Lige så praktisk, forsvarligt og velbegrunder tanken forekommer det ærede medlem, når det drejer sig om parcel- og dobbelthuse, lige så praktisk og velbegrunder forekommer den mig at være, når den udvides til at omfatte andet byggeri.

Der blev gjort en hel del bemærkninger om prisforhold og rationalisering på byggepladserne. Det er også min opfattelse, at vi må videre frem ad denne vej, og jeg tror, det vil være nyttigt, om vi i udvalget nærmere drøfter de foreliggende muligheder. Jeg tror, det var det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, der udtalte, at arbejdsmarkedskommissionen ikke er det sted, hvor sådanne forhandlinger kan føres. Dette kan ikke være begrundet i de faktiske omstændigheder. Måske har arbejdsmarkedskommissionens forskellige parter hidindtil

savnet støtte fra offentligheden, fordi offentlighedens interesse først efterhånden, som priserne steg, er blevet henledt på disse problemer. Det har snarere været en slags overenskomstproblem, man har set det i lyset af. Derfor håber jeg, at jeg i udvalget kan give oplysning om de forhandlinger, der har været ført i arbejdsmarkedskommissionen, oplysninger, som kan give udvalget anledning til at drøfte, om et initiativ udenom kommissionen skulle have udsigt til større resultater end dem, som hidindtil er opnået.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp mente, at de forslag, jeg her havde stillet, var udtryk for, at jeg ikke længere håbede på eller ventede, at konkurrencen kunne bringe priserne ned. Det er hændt mig, at jeg har set lavere priser i den senere tid end for nogen tid siden. Jeg ved slet ikke, hvor mange svaler der skal til for at gøre en sommer, og jeg tør derfor ikke sige noget om, hvorvidt disse lavere priser i det hele taget er udtryk for andet end noget midlertidigt — nu står vi jo sikkert i den situation, at nu løftes niveauet igen, når indkomstinflationen tager en omgang til —, men på det nuværende grundlag er det, ligesom der har kunnet spores nogen lettelse. Der er meget, der modarbejder en lettelse. Jo mere man beskæftiger sig med det nuværende licitationssystem, des mere bliver man klar over, at det er en af de modhager, som vanskeliggør, at priserne kan komme ned. Jeg mener iøvrigt også, at vi gennem vort arbejde med disse problemer må kunne nå til frugtbare resultater. Gennem konkurrencen må vi kunne opnå, at der bliver større kamp om at få byggeopgaver og dermed et pres på licitationsordningen, således at bygherreerklæringer og udskydningsordning og forhåndsregulering kun lader sig opretholde, hvis lavene administrerer dem med den allerstørste hensyntagen til de billigste tilbud.

Og så skal jeg tilsidst sige til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at jeg forstår nu engang ikke hans mærkelige betragtninger over, at hvis staten nøjedes med at give tilskud til byggeriet een gang for alle, var denne sag ude af verden. Jeg forstår ikke, hvad det betyder. Jeg ved een ting, at hvadenten staten giver pengene som tilskud eller giver dem som lån, så skal staten skaffe de penge et eller andet sted fra. Enten skal den tage dem i skatter — og det bliver et ordentligt tillæg til den nuværende skat, hvis det skal være tilfældet —, eller den skal skaffe dem ved lån, og det vil sige, at så skal staten betale en rente, og selvom lånet